

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ:

«Να ξεμπερδέψουμε με την οπλοκατοχή»

Στα Χανιά βρέθηκε προ ημερών ο γνωστός και δημοφιλής δημοσιογράφος του αστυνομικού ρεπορτάζ, Πάνος Σόμπολος καθώς ολοκληρώνει έρευνα για τη βεντέτα στην Ελλάδα, εν όψει της κυκλοφορίας του 7ου βιβλίου του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΥΒΙΑΚΗΣ
lyviakis@gmail.com
@giamislyviakis

■ Ο έμπειρος αστυνομικός συντάκτης ερευνά στα Χανιά για τη βεντέτα και μοιράζεται αναμνήσεις από τα 40 χρόνια ρεπορτάζ

Το θέμα του βιβλίου θα είναι τα εγκλήματα αλλά και η ιστορία της βεντέτας στην Ελλάδα.

Κατά την παραμονή του στα Χανιά αλλά και στην υπόλοιπη Κρήτη, ο Πάνος Σόμπολος μίλησε με αστυνομικούς, δικηγόρους με υποθέσεις βεντέτας, δημοσιογράφους.

Ο ίδιος, ο οποίος είχε εργαστεί στην ΕΡΤ, στο "Εθνος", στο Mega και σε άλλα ΜΜΕ και με περίπου 40 χρόνια στο ρεπορτάζ έχει καταγράψει όλες τις μεγάλες στιγμές στο αστυνομικό δελτίο.

Πρόκειται για μια ζωή γεμάτη δημοσιογραφικές αναμνήσεις από το αστυνομικό ρεπορτάζ.

Με τον Πάνο Σόμπολο, συναντηθήκαμε στην περιοχή των Δικαστηρίων και σε συνέντευξη που μας παραχώρησε, μάς μίλησε για το νέο του βιβλίο, την έρευνα για τη βεντέτα, την οπλοχρησία, αλλά και για ιστορίες από το αστυνομικό ρεπορτάζ που τον συγκλόνισαν.

Θυμάται χαρακτηριστικά ότι κάποτε που είχε γίνει απόδραση στις φυλακές Αλικαρνασού, μπήκε με το συνεργείο της ΕΡΤ στο ελικόπτερο της ΕΛ.Δ.Σ. που έψαχνε τους δραπετές και το ελικόπτερο ακούμπησε... σε δέντρο αλλά ευτυχώς δεν έπεσε και όλοι σώθηκαν.

«Μ' αγαπούσαν οι κακοποιοί γιατί εγώ δεν τους κατηγορούσα. Εγραφα αυτό που έκαναν. Δεν έπαιρνα ούτε το μέρος του κακοποιού, ούτε το μέρος του αστυνομίου. Ήμουν δημοσιογράφος», τονίζει.

Ποιος είναι αυτή τη φορά ο λόγος της επίσκεψής σας στα Χανιά και την Κρήτη;

«Είμαι χαρούμενος γιατί βρίσκομαι στην Κρήτη. Την Κρήτη να μην τη γνωρίζω από τις πολλές φορές που έχω έρθει εδώ για γεγονότα όχι καλά, γιατί το ρεπορτάζ που έκανα ήταν το αστυνομικό ρεπορτάζ. Πότε για εγκλήματα, πότε για δυστυχήματα, πότε για πνιγμούς, πότε για αποδράσεις κρατουμένων από φυλακές. Θυμάμαι τον Ρωχάμη που είχε αποδράσει μια φορά από τις φυ-

λακές Αλικαρνασού. Τον έψαχνε η Αστυνομία με ένα ελικόπτερο. Τότε ήμουν στην ΕΡΤ. Και μπήκαμε και εμείς με το συνεργείο στο ελικόπτερο. Κάναμε πλάνα από τον αέρα και κάποια στιγμή το αεροπλάνο ακούμπησε σε ένα δέντρο. Και έγινε ένα ταρακούνημα. Τελικά, όλα καλά πήγαν.

Τώρα ήρθα γιατί παραδίδω σε περίπου 15 μέρες, το υλικό για το έβδομο κατά σειρά βιβλίο μου με τίτλο: "Εγκλήματα βεντέτας στην Ελλάδα και η ιστορία της βεντέτας". Αυτός είναι και ο λόγος που ήρθα στην Κρήτη. Πήγα στη Μάνη, πήγα και σε διάφορες άλλες περιοχές γιατί η βεντέτα δεν είναι μόνο στην Κρήτη και τη Μάνη. Είναι και αλλού. Και στην Αιτωλοακαρνανία και στη Θεσσαλία και παντού».

Από την έρευνα για τη βεντέτα τι στοιχεία έχετε ξεχωρίσει; Τι σας έχει κάνει ιδιαίτερη εντύπωση και θα περιλαμβάνετε στο βιβλίο;

«Το γεγονός που μου κάνει εντύπωση είναι ότι παντού έχει εκλείψει η βεντέτα αλλά εδώ στην Κρήτη, δυστυχώς, δεν έχει εκλείψει και δεν βλέπω να τελειώνει. Προσωπική μου εκτίμηση είναι ότι θα πρέπει να τελειώνει κάποτε η οπλοκατοχή στην Κρήτη. Να μην υπάρχει όπλο στο σπίτι. Οσο υπάρχουν όπλα στο σπίτι και το πιστόλι στην τσέπη, δεν θα τελειώσει ποτέ. Κάποτε θα πρέπει να ξεμπερδέψουμε με αυτό το θέμα της οπλοφορίας, οπλοχρησίας, οπλοκατοχής. Πιστεύω ότι η πολιτεία (πρωθυπουργός, αρμόδιοι υπουργοί) και η εκκλησία (Αρχιεπισκοπή Κρήτης), θα πρέπει να κηρύξουν μία σταυροφορία πλέον και να πουν: τέρμα πλέον αυτό το πανάρχαιο, το βάρβαρο έθιμο που λέγεται βεντέτα».

Πάντως, έχουν μειωθεί οι βεντέτες.

«Πάρα πολύ μειώθηκε. Δεν είναι όπως ήταν παλιότερα. Παλιότερα είχαμε αλεπάλληλα κρούσματα. Τώρα, είναι οπο-

ραδικά. Αλλά, δεν εξέλειπε τελείως, όπως εξέλειπε στη Μάνη, στις άλλες περιοχές της χώρας. Βεντέτες βέβαια υπάρχουν και σε άλλες χώρες των Βαλκανίων, στη Σερβία, στην Αλβανία. Αλλά και στις χώρες της Μεσογείου: Ιταλία, Ισπανία, Κορσική. Και στις αραβικές χώρες υπάρχει βεντέτα. Δεν είναι δικό μας ελληνικό φαινόμενο».

Πριν από πολλά χρόνια (Ιούλιος 2005) είχε υπογραφεί στα Ανώγεια μετά από πρωτοβουλία του τότε υπουργού Δημόσιας Τάξης και επιτροπής πνευματικής ανθρωπών, Πρωτόκολλο Διακήρυξης ενάντια στην οπλοφορία και οπλοχρησία.

«Πάντα έλεγα και λέω ότι όποιος έχει όπλο μαζί του, μαχαίρι, πιστόλι, οτιδήποτε, το ένα πόδι είναι μέσα από την πόρτα της φυλακής και το άλλο απ' έξω. Με πόσα εγκλήματα έχω ασχοληθεί που έχουν σχέση με οπλοφορία. Αναφέρω ένα από τα πολλά: Στο Παλιό Φάληρο οδηγοί αυτοκινήτων πήγαν να στρίψουν αριστερά. Το τόξο στο φανάρι ήταν κόκκινο. Φεύγει ένας που ήταν στην ουρά και μπαίνει μπροστά στον άλλον που περίμενε να στρίψει αριστερά. Και αρχίζουν κοσμικά επίθετα. Βγαίνουν έξω, πάλι βρισιές, τραβεί ο ένας το πιστόλι και σκοτώνει τον άλλον. Αν δεν είχε όπλο, θα έριχναν δύο γροθιές, δύο κλωτσιές ο ένας στον άλλον και θα τελειώνει εκεί το επεισόδιο. Για αυτό λέω: Μακριά από όπλα».

Έχετε χαρακτηριστεί "πατριάρχης του αστυνομικού ρεπορτάζ". Αναφέρατε ένα περιστατικό πριν με το ελικόπτερο. Θυμάστε άλλες ιστορίες που σας έχουν συγκλονίσει;

«Η συγκλονιστικότερη εικόνα που έχω στο μυαλό μου ήταν με τις πυρκαγιές στην Ηλεία το 2007. Τότε που βρήκαμε μια μάνα που ήταν γονατιστή και είχε στην αγκαλιά της τρία παιδιά. Ήταν νε-

κρή από τη λάβα. Και είχε και τέταρτο παιδί το οποίο σε απόσταση 30 μέτρων περίπου. Το βρήκαν και αυτό νεκρό. Και τα τέσσερα παιδιά».

Άλλο περιστατικό είναι η ιστορία του Π.Φ. (το 1987) που σκότωσε σε ένα καυγά τη γυναίκα του, τη τεμάχισε, την έβαλε σε σακούλες σκουπιδιών, τη δεκαετία του '80. Έχει αποφυλακιστεί ο δράστης αυτός και μάλιστα μου έλεγε ένας αστυνομός ότι παντρεύτηκε μια αλλοδαπή και κάπου ζει εκτός Αθηνών. Και με αυτόν είχα μιλήσει κάποτε που ήταν στις φυλακές. Και αυτό ήταν από τα συγκλονιστικά εγκλήματα».

Κάποτε είχα διαβάσει ότι σε μια επίσκεψή σας σε φυλακές με κάποιον τρόπο οι κρατούμενοι ήθελαν να έρθουν σε επαφή μαζί σας.

«Μια φορά στον Άγιο Στέφανο της Πάτρας είχαμε μια εξέγερση των φυλακισμένων. Και όταν με είδαν που έφτασα εκεί με το συνεργείο της ΕΡΤ, άρχισαν να φωνάζουν: "Ήρθε ο Σόμπολος, ήρθε ο Σόμπολος". Και να χειροκροτούν. Μ' αγαπούσαν οι κακοποιοί γιατί εγώ δεν τους κατηγορούσα».

Εγραφα αυτό που έκαναν. Δεν έπαιρνα ούτε το μέρος του κακοποιού, ούτε το μέρος του αστυνομίου. Ήμουν δημοσιογράφος. Καμία σχέση με τη μία πλευρά ή με την άλλη. Ελεγα τα πραγματικά γεγονότα όπως συνέβαιναν.

Και όταν είδε το σκηνικό ο εισαγγελέας που ήταν εκεί υπεύθυνος με πηλίσασε και μου είπε: "Αν είναι δυνατόν να μπει μέσα και να κάνετε μια διαπραγμάτευση να επιστρέψουν στα κελιά τους και να σταματήσουν την εξέγερση". Σκέφτηκα λίγο και είπα: "όχι ευχαριστώ, δεν μπορώ να το κάνω αυτό". Βέβαια, με βασάνισε πολύ αυτή η ιστορία, έκανα καλά ή δεν έκανα καλά; Και τελικά κατέληξα μετά από καιρό, ότι ορθώς έπραξα. Δεν είναι η δουλειά μου ούτε να κάνω τον εισαγγελέα, ούτε τον αστυνόμο, ούτε τον διαπραγματευτή. Η δουλειά μου είναι δημοσιογράφος».